

[Christmas Møller.]

oprettes en Krisefond, hvortil den enkelte kan, henvende sig, ikke om at modtage Tilskud, men om at modtage Laan til at klare Renter og Afdrag; til at klare løs Gæld, til at faa sine Forhold konsolideret. Og i ganske særlig Grad ønsker jeg at pege paa, at Forholdene i de sønderjydske Landsdele med den Valutapolitik, der blev ført efter 1924, efter den Valutapolitik, der blev ført overfor de sønderjydske Landsdele i 1920, er særlig vanskelige, og derfor er der efter vor Opfattelse Grund til at stille betydeligere Beløb til Raadighed for de sønderjydske Landsdele og drage Omsorg for, at den Befolkning dernede, der har lidt haardere end Befolkningen i det øvrige Land, ogsaa hjælpes særligt.

Med Hensyn til den almindelige Politik vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende Jordudstykningsen. De økonomiske Begivenheder, vi staar overfor i denne Tid, er af en saa overvældende Karakter, at ingen kan se den nærmeste Fremtid i Øjnene i den Forstand, at man kan bedømme, hvorledes den vil forme sig. Vi mener det derfor urimeligt, at man i en Tid som denne fortsætter Jordudstykningsen, saaledes som den højtærede Landbrugsminister har stillet Forslag om. Vi ønsker, at den i alt Fald i en Overgang skal standses, og at man skal anvende de Renter og Afdrag, der bliver indbetalt, bl. a. til den Krisefond, jeg omtalte.

Med Hensyn til hele den sociale Lovgivning er Forholdet i Øjeblikket dette, at vi maa sige, at vi ikke kan ønske nogen forøget Udgift paa dette Omraade. Der er jo en ikke ubetydelig Forskel mellem det Forslag, Regeringen har stillet til Ændring i Arbejdsløshedsloven, og vort Forslag. Jeg vil gerne understrege, at i det Øjeblik man ønsker, at Arbejdsløshedsloven skal bevares — og det ønsker jeg —, og at den ogsaa skal være af en saadan Karakter, at den ikke blot kan hjælpe de daarligst stillede til den ordinære Hjælp, men hjælpe hele Arbejderklassen under ekstraordinære Forhold — og saaledes ønsker jeg, at vor Arbejdsløshedslovgivning skal være —, beder jeg den høje Regering og det høje Ting om ogsaa at tænke paa, hvorledes Forholdene har udviklet sig i England. Man kan vel sige, at i England har Arbejdsløsheden en langt mere katastrofal Karakter, end vi nogen Sinde har haft, og jeg skal ogsaa medgive, at man i England har udbetalt Arbejdsløshedsunderstøttelser betydeligt større, end vi har dem — man har i visse Kredse af vort Samfund overdrevne Forestillinger om, hvorledes vor sociale Lovgivning er sammenlignet med andre Landes —, men

det kan ikke være anderledes — henset til Forholdene i England — end, at i det Øjeblik, man fører den sociale Lovgivning ud over, hvad Samfundet kan bære, vil den bryde sammen, og saa vil det i Løbet af meget kort Tid komme til at gaa ud over den Klasse, man i Virkeligheden vil hjælpe.

Derfor har vi gennem det Forslag, vi har forelagt, stillet det Princip frem, at man skulde have en Arbejdsløshedslovgivning, der i ekstraordinære Situationer hjælp alle, men som med Hensyn til den ordinære Hjælp ikke gav Folk over en vis Indtægt — vi har sat 2 500 Kr. — Hjælp til deres Arbejdsløshedsunderstøttelse, fordi der er Titusinder, ja Hundrettusinder af Mennesker, der er paa en lignende Indtægt, ja paa en lavere, men dog ingen Hjælp kan faa.

Med Hensyn til den almindelige Skattepolitik, der skal føres, og Statsfinansernes Stilling vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Vi har jo set den højtærede Finansminister komme med et Statsregnskab for 1930—31 med et Overskud paa 26 Mill. Kr., saa nogenlunde nøjagtigt det Beløb, som mit Partis finansielle Ordfører, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, sagde vilde blive Resultatet. Vi har set Finansministeren omtale et dog ikke ubetydeligt Millionoverskud paa indeværende Finansaar, 1931—32, og møde med et Overskud paa ca. 20 Mill. Kr. for Finansaaret 1932—33. Og det er allerede trukket op til den Diskussion, som vi saa mange Gange har hørt her i det høje Ting om, hvem der egentlig er Skyld i denne fortræffelige Ting. Den højtærede Finansminister, Hr. Bramsnæs, mener i al Beskedenhed, at det er ham, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal mener i al Beskedenhed, at det er ham, og hvad er saa i Virkeligheden Sandheden? Ja, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal mente maaske, det var det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, men dette er jo ikke mere beskedent.

Og hvad er da i Virkeligheden Forholdet? At de Statsfinanser, vi har, ganske naturligt er et Udtryk for hele det Lovgivningsarbejde, som gennem en Aarrække er ført. Jeg tror ikke, man kan sige det paa den Maade, at Statens Finanser vilde have været 50 Millioner daarligere om Aaret, om den Politik, der blev ført fra 1926 til 1929, ikke var blevet ført. Man maa tage det som en Helhed. Tjenestemændenes Nedskæring f. Eks., der gav Lettelse paa Statsregnskaberne fra 1927 til 1929, vilde have været fuldstændig gennemført ogsaa for Finansaaret 1930—31, selv om man ikke havde gjort det fjerneste ved Lønningsloven i 1927.

Jeg vil hverken forklejne det ærede